

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Asan/19/2019
Identifikačné číslo spisu: 7017200848
Dátum vydania rozhodnutia: 24.09.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Marián Trenčan
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:7017200848.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Trenčana a členov senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Igora Belka, v právnej veci žalobcu (v konaní sťažovateľa): M. P. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, XXX XX C., zast. advokátkou JUDr. Ivetou Fejlekovou, so sídlom Nám. osloboditeľov 25, 071 01 Michalovce, proti žalovanému: Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Sobrance, so sídlom Štefánika 10, Sobrance, o správnej žalobe vo veciach správneho trestania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-SO1-154-006/2017 zo dňa 27. júla 2017, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/102/2017-56 zo dňa 23. januára 2019, jednomyselne takto

rozhodol:

Najvyšší súd kasačnú sťažnosť zamieta

Účastníkom náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

Odôvodnenie

I.

Priebeh a výsledok administratívneho konania

1. Disciplinárnym rozkazom veliteľa mobilnej zásahovej jednotky Policajného zboru Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Sobrance, Úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru č. 6 zo dňa 27.06.2017 (ďalej len „rozkaz“) bolo žalobcovi uložené disciplinárne opatrenie - písomné pokarhanie za disciplinárne previnenie podľa § 52 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej len „zákon o štátnej službe“), ktorého sa žalobca dopustil tým, že v rozpore s písomným príkazom veliteľa mobilnej zásahovej jednotky Policajného zboru Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Sobrance úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru (ďalej len „prvostupňový správny orgán“) nezasielal denný plán svojej služobnej činnosti a popis služobnej činnosti za daný deň a vykonával kontrolnú činnosť, aj keď si túto činnosť vyhradil nadriadený.

2. Prvostupňový správny orgán konštatoval, že žalobca nerešpektoval písomný (e-mailový) príkaz nadriadeného v období od 18.05.2017 do 29.05.2017 a stanoveným spôsobom nezasielal denný plán svojej služobnej činnosti a popis služobnej činnosti za daný deň. Z rozkazu vyplýva, že žalobca nerešpektoval ani príkazy nadriadeného vydané na operatívnej porade vedenia, keďže vykonával kontrolnú činnosť bez predošlého oznámenia akceptácie jej výkonu zo strany nadriadeného.

3. Na žalobcovo odvolanie rozhodnutím č. PPZ-HCP-SO1-154-006/2017 zo dňa 27.07.2017 (ďalej len „rozhodnutie“) žalovaný postupom podľa § 243 ods. 4 zákona o štátnej službe zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu. Žalovaný zastal názor, že k neplneniu povinností došlo zo strany žalobcu vedome a bez logického zdôvodnenia, pretože poskytovanie informácií o dennom pláne a popise služobnej činnosti sa netýkalo len žalobcu, ale aj ostatných policajtov rôznymi formami. Námietskou týkajúcou sa oznamovania a odsúhlasovania kontrolnej činnosti považoval za nedôvodnú, pretože žalobca mal možnosť výkon kontrolnej činnosti oznámiť nadriadenému vždy v pracovnej dobe predchádzajúceho dňa. Podľa jeho názoru nešlo o takú povahu činnosti, ktorú by nebolo možné oznámiť v pracovnej dobe deň vopred. Žalovaný uviedol, že pokiaľ by aj nastala situácia, ktorú nebolo možné predvídať, mohol ju konzultovať s nadriadeným a neuchýliť sa k porušovaniu príkazu nadriadeného.

4. Žalovaný sa nestotožnil ani s námietkou žalobcu ohľadne nevyhnutnosti vykonať kontrolu napriek absencii povolenia zo strany nadriadeného, ktorý nereagoval na jeho oznámenie o vykonávaní kontroly formou sms správy. V tejto súvislosti uviedol, že žalobca mal vykonávať minimálne tri neplánované kontroly mesačne, avšak nie pri časovej tiesni spôsobenej jeho nečinnosťou v priebehu celého mesiaca a argumentovať jedným prípadom, kedy nadriadený nereagoval na jeho sms správu.

5. Vo vzťahu k „mobingu“ a „bossingu“ žalovaný poukazujúc na § 49 zákona štátnej správy uviedol, že nadriadený je povinný vo veci konať, ak má podozrenie o porušení služobnej povinnosti. Opakované porušovanie pokynov zo strany žalobcu bolo príčinou disciplinárneho potrestania. V tejto súvislosti žalovaný uviedol, že žalobcovi bolo uložené najmiernejšie disciplinárne opatrenie, ktoré považuje za dostatočné na obnovenie služobnej disciplíny.

6. Vo vzťahu k poslednej námietke týkajúcej sa nedostatočnej lehoty na spracovanie vyjadrenia pred vydaním rozkazu, žalovaný uviedol, že určenie jej dĺžky je na zvážení nadriadeného. Žalobcom žiadaná trojdňová lehota je podľa jeho názoru neprimerane dlhá vzhľadom na podstatu disciplinárneho previnenia aj vzhľadom na skutočnosť, že v zákonnej lehote na podanie odvolania neuviedol žiadne ďalšie podstatné argumenty ako tie, ktoré uviedol v prvom a druhom vyjadrení.

II.

Konanie na správnom súde

7. Proti rozhodnutiu žalovaného podal žalobca správnu žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného na Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“), ktorou sa domáhal, aby krajský súd zrušil rozhodnutie žalovaného aj prvostupňové rozhodnutie, prípadne vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

8. Krajský súd rozsudkom č. k. 7S/102/2017-56 zo dňa 23. januára 2019 (ďalej len „rozsudok“) žalobu postupom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) ako nedôvodnú zamietol, pretože dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného a prvostupňového správneho orgánu je vecne správne a zákonné.

9. Krajský súd mal za dostatočne preukázané, že žalobca sa dopustil disciplinárneho previnenia, tak ako je uvedené v napadnutom rozhodnutí žalovaného a žalobcom tvrdené skutočnosti vyhodnotil zhodne so

žalovaným ako nedostatočné na konštatovanie nezákonnosti rozhodnutia.

10. Krajský súd zaujal názor, že žalovaný dostatočne odôvodnil, prečo žalobcovi uložil príkaz oznamovať nadriadenému plán a popis služobnej činnosti za daný deň, ako aj dôvod odobratia časti agendy. Zároveň uviedol, že žalobca mal k dispozícii služobný počítač s prístupom na služobný e-mail, takže mal podmienky na plnenie príkazu nadriadeného. Rovnako mal krajský súd za preukázané, že žalobca nerešpektoval ani príkaz z operatívnej porady, keď kontrolnú činnosť vykonával až na dva prípady bez predchádzajúceho informovania a súhlasu zo strany nadriadeného. V tejto súvislosti krajský súd uviedol, že z obsahu príkazu nevyplýva, že žalobca mal oznámiť a získať súhlas s výkonom kontrolnej činnosti presne hodinu pred výkonom kontroly, ale najmenej hodinu vopred.

11. Krajský súd za neopodstatnenú považoval aj námietku žalobcu týkajúcu sa nedostatočného priestoru na vyjadrenie pred vydaním rozkazu, pretože podľa názoru súdu vzhľadom na závažnosť a rozsah disciplinárneho previnenia nebolo porušené právo žalobcu.

12. Záverom krajský súd uviedol, že pokiaľ sa žalobca domnieva, že zo strany jeho nadriadeného bola porušená zásada rovnakého zaobchádzania, má právo obrátiť sa na príslušné orgány.

III.

Kasačná sťažnosť žalobcu, vyjadrenie žalovaného

A)

13. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ včas kasačnú sťažnosť z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p. a navrhol zrušiť (prípadne zmeniť) napadnutý rozsudok krajského súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

14. Krajskému súdu vytýkal, že sa nezaoberal prejavmi šikany zo strany nadriadeného voči sťažovateľovi, hoci k jeho potrestaniu došlo na základe vykonštruovaných a cielených dôvodov, v snahe viacnásobne a účelovo ho trestať a za každú cenu ho dostať z jeho funkcie. Ďalej sťažovateľ v kasačnej sťažnosti uvádza, že sa nadriadený už pred prvým písomným pokarhaním vyhrážal sťažovateľovi, že ak neodíde, potrestá ho znovu pokarhaním, zníži mu plat a odoberie osobný príplatok a vyhodnotí ho za nespôsobilého na výkon funkcie. Uloženie druhého písomného pokarhania bolo nadriadeným začaté, ale v ten istý deň bolo aj zastavené s podmienkou, že sťažovateľ požiada o preloženie na iný útvar. Keďže o preloženie nepožiadala, bolo voči nemu začaté ďalšie disciplinárne konanie a bol vyhodnotený stupňom FX, ktoré bolo odvolacou komisiou zmenené na stupeň D.

15. Na základe týchto skutočností bol sťažovateľ presvedčený, že krajský súd a žalovaný vykladajú právne predpisy len po formálnej stránke, čím prispievajú k šikanóznemu správaniu žalovaného pri nezmyslenom trestaní policajtov.

16. Sťažovateľ záverom kasačnej sťažnosti uvádzal, že každý policajt by musel byť niekoľkokrát mesačne potrestaný, ak by mu nadriadený ukladal nesplniteľné množstvo práce počas pracovnej doby, bez možnosti delegovať časť na podriadených. Sťažovateľovi bola odobratá agenda, aby nebolo možné zasielať denný plán a popis služobnej činnosti. Druhému zástupcovi nadriadený neukladá žiadne terminované úlohy. Sťažovateľ poukazoval na skutočnosť, že od 01.09.1995 nebol toľkokrát trestaný ako od obdobia, keď bol nadriadeným vyzvaný na opustenie funkcie.

B)

17. Žalovaný vo vyjadrení opätovne uvádzal skutočnosti, ktoré uviedol v priebehu administratívneho konania a v priebehu konania pred správnym súdom. Poukázal na skutočnosť, že voči sťažovateľovi bolo vedených niekoľko disciplinárnych konaní, pričom niektoré z nich boli začaté na základe návrhu vyššieho nadriadeného (riaditeľa riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície), s ktorého závermi sa stotožnil aj odvolací orgán. Podľa názoru žalovaného táto skutočnosť mení pohľad na sťažovateľom

namietanú šikanu, keďže s opodstatnenosťou konaní sa stotožnili nadriadení na dvoch vyšších rôznych stupňoch riadenia.

18. Žalovaný vo vzťahu k internému hodnoteniu sťažovateľa za rok 2017 poukazoval na skutočnosť, že jeho hodnotenie bolo komisiou zriadenou prezidentom Policajného zboru zmenené zo stupňa FX na stupeň D, čo je až 4 stupeň z možných 6 stupňov hodnotenia. Zároveň uvádzal, že dôvodom podania kasačnej sťažnosti sťažovateľa neboli tvrdenia, že by sa nedopustil disciplinárneho previnenia, ale jeho argumenty smerovali k šikanóznemu správaniu zo strany nadriadeného, pričom žalovaný nemá informáciu o krokoch sťažovateľa na odvrátenie namietaného šikanózneho správania. Záverom zdôraznil, že výsledkom administratívneho konania bolo najmiernejšie disciplinárne opatrenie za sťažovateľovo porušenie služobnej disciplíny.

IV.

Právne názory kasačného súdu

19. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „kasačný súd“ alebo „Najvyšší súd“) preskúmal rozsudok krajského súdu v medziach sťažnostných bodov (§ 438 ods. 2, § 445 ods. 1 písm. c/, ods. 2, § 453 S.s.p.), pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 2 písm. a/, § 145 ods. 2 písm. c/ S.s.p.) a že de o rozhodnutie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 S.s.p.), vo veci v zmysle § 455 S.s.p. nenariadil pojednávanie, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu www.nsud.sk (§ 137 ods. 2 a 3 S.s.p.) a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná, a preto ju podľa § 461 S.s.p. zamietol.

20. Z administratívneho spisu je zrejmé, že sťažovateľovi bolo uložené písomné pokarhanie za disciplinárne previnenie, ktorého uloženie žalovaný odôvodnil tým, že sťažovateľ nezasielal denný plán služobnej činnosti a popis služobnej činnosti a vykonával kontrolnú činnosť v rozpore s príkazom nadriadeného. Z administratívneho spisu žalovaného ďalej vyplýva, že obrana sťažovateľa spočívala v argumentácii o skutočnostiach, ktoré mu bránili v plnení uvedených príkazov, najmä nezabezpečením služobného e-mailu v mobilnom telefóne, odobratím časti agendy a účelovým správaním jeho nadriadeného a jeho mobbingového a bossingového správania vo vzťahu k sťažovateľovi.

21. V tomto kontexte sa kasačný súd stotožnil s názorom krajského súdu, podľa ktorého sťažovateľ svojou argumentáciou nevyvrátil dôvodnosť uloženia disciplinárneho opatrenia. Ani kasačný súd nepovažuje námietky sťažovateľa za relevantné vo vzťahu ku skutku, ktorý viedol k uloženiu disciplinárneho opatrenia, keďže sťažovateľ mal vytvorené materiálno-technické podmienky na plnenie príkazu zasíelať denný plán služobnej činnosti a popis služobnej činnosti vo svojej kancelárii. Navyše, kasačný súd poukazuje aj na argumentáciu žalovaného, že sťažovateľ tento príkaz až na obdobie od 18.05.2017 do 29.05.2017 plnil bez výhrad. Kasačný súd zastáva názor, že pokiaľ aj v uvedenom období existovali prekážky v plnení tohto príkazu, mal sťažovateľ oznámiť nadriadenému dôvody, pre ktoré nemôže uvedený príkaz splniť.

22. Najvyšší súd považoval za správne aj právne závery správneho súdu ohľadne nerešpektovania príkazu týkajúceho sa kontrolnej činnosti, ktorú sťažovateľ vykonával okrem dvoch prípadov podľa vlastného uváženia bez toho, aby nadriadeného o jej vykonaní upovedomil. V tejto súvislosti Najvyšší súd zdôrazňuje, že sťažovateľ mal v zmysle uvedeného príkazu výkon kontrolnej činnosti oznámiť nadriadenému minimálne hodinu pred jej uskutočnením a kontrolu vykonať až po jeho súhlase. Kasačný súd sa nestotožnil s tvrdením sťažovateľa, že bol povinný kontroly vykonávať, aj napriek snahe nadriadeného mariť jeho kontrolnú činnosť. Pokiaľ by nesplnenie mesačnej kvóty na vykonanie neplánovaných kontrol bolo zapríčinené postupom nadriadeného pri schvaľovaní výkonu kontroly, takúto zodpovednosť by nebolo možné pričítať sťažovateľovi, ale jeho nadriadenému. Z administratívneho spisu však vyplýva, že sťažovateľ vykonal kontrolu desaťkrát bez vedomia a súhlasu

nadriadeného.

23. Vo vzťahu k najpodstatnejšiemu sťažostnému bodu spočívajúceho v skutočnosti, že krajský súd nepreskúmal zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného v kontexte namietanej šikany zo strany sťažovateľovho nadriadeného, kasačný súd pripomína, že úlohou správneho súdu bolo v medziach žalobných bodov preskúmať zákonnosť postupu a rozhodnutí disciplinárnych orgánov v predmetnej veci, teda či tieto orgány pri vyvodzovaní disciplinárnej zodpovednosti voči sťažovateľovi rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. V tomto kontexte sa kasačný súd stotožnil so záverom krajského súdu, nakoľko z obsahu administratívneho spisu je nepochybné, že sa sťažovateľ dopustil disciplinárneho previnenia tým, že porušil povinnosti vyplývajúce z príkazov svojho nadriadeného, pričom mu bol uložená najmiernejšia sankcia.

24. Najvyšší súd záverom zhodne s krajským súdom dodáva, že pokiaľ sa sťažovateľ domnieva, že sa stal obeťou nedovoleného nerovnakého zaobchádzania na pracovisku, mal by využiť tomu zodpovedajúce právne prostriedky ochrany na všeobecnom súde (zákon č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov - antidiskriminačný zákon, prípadne zákon 308/1993 Z. z. o zriadení Slovenského národného strediska pre ľudské práva v znení neskorších predpisov). Skúmanie tvrdenej motivácie nadriadeného v disciplinárnom postupe voči sťažovateľovi presahuje možnosti i kompetencie kasačného súdu.

25. Na základe vyššie uvedených zistení a úvah kasačný súd nepovažuje sťažostné body za opodstatnené a preto rozhodol podľa § 461 S.s.p. o zamietnutí kasačnej sťažnosti.

26. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 S.s.p. (a contrario) a vzhľadom na neúspech sťažovateľa v kasačnom konaní mu nepriznal právo na náhradu trov vynaložených v tomto konaní; zároveň kasačný súd nevidel dôvod na postup podľa § 168 S.s.p.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.